

Sygn. akt I Ca 278/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący – S.O. Elżbieta Zalewska – Statuch

Sędziowie: S.O. Anna Lechowicz

S.O. Iwona Podwójniak

Protokolant: sek. sąd. Iwona Bartel

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2013 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa W. W., Z. W.

przeciwko G. W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wieluniu

z dnia 10 kwietnia 2013 roku, sygn. akt VIII C 197/12

1/ oddala apelację,

2/ zasądza od pozwanego G. W. na rzecz powodów W. W. i Z. W. kwotę 1.200,00 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za drugą instancję.

Sygn. akt I Ca 278/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Wieluniu VIII Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w P., w sprawie o sygn. akt VIII C 197/12 z powództwa W. W. i Z. W. przeciwko G. W. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Częstochowie w sprawie sygn. akt I Nc 951/96, zobowiązującego Z. W. i T. B. do zapłaty solidarnie na rzecz G. W. kwoty 20000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 marca 1996 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w kwocie 375 zł, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, nadaną dnia 07 marca 1997 r. oraz zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przeciwko małżonce dłużnika Z. W. - W. W. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżeńską, nadaną przez ten Sąd dnia 14 września 1998 r. w sprawie sygn. akt I Co 271/97 w stosunku do W. W. i Z. W. w całości;

Ponadto Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego G. W. na rzecz powodów W. W. i Z. W. solidarnie kwotę 3417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na ustaleniach, które Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własne, a których istotne elementy przedstawiały się następująco:

Prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy w Częstochowie w sprawie sygn. akt I Nc 951/96 z dnia 14 stycznia 1997 r. zobowiązano Z. W. i T. B. solidarnie do zapłaty na rzecz G. W. kwoty 20000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 marca 1996 r. do chwili zapłaty oraz kosztów procesu w kwocie 375 zł.

Nakaz zapłaty został zaopatrzony w klauzulę wykonalności, nadaną dnia 07 marca 1997 r. Następnie nakazowi temu nadano klauzulę wykonalności przeciwko małżonce dłużnika W. W. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową małżeńską, na mocy postanowienia tegoż Sądu z dnia

14 września 1998r. w sprawie sygn. akt I Co 271/97. Zażalenie dłużnika Z. W. od powyższego postanowienia Sąd Okręgowy w Częstochowie oddalił dnia

30 września 1999 r. w sprawie sygn. akt I Cz 479/99.

Pozwany po raz pierwszy wszczął przeciwko powodom egzekucję na podstawie powyższego tytułu wykonawczego w dniu 18 września 2012 r.

W dniu 5 kwietnia 2004 r. pomieszczenia mieszkalne pozwanego G. W. w C. przy ulicy (...) zostały przeszukane przez funkcjonariuszy Wydziału V Zarządu Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji w C. na potrzeby prowadzonego postępowania przygotowawczego, w ramach śledztwa sygn. Ap II Ds. 180/02/s, RSD – 70/02.

Tytuł wykonawczy, dotyczący powodów w postaci prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Częstochowie w sprawie sygn. akt I Nc 951/96,

jak również szereg innych dokumentów, dotyczących operacji finansowych pozwanego, ujawnionych w pomieszczeniach pozwanego, został zatrzymany i zabezpieczony, a następnie poddany oględzinom. Z oględzin sporządzono protokół, dokumenty zabezpieczone zostały skatalogowane i opisane. Spis tych dokumentów został doręczony pozwanemu na wniosek

z dnia 28 listopada 2005r. w trakcie przebywania przez pozwanego w Zakładzie Karnym w R..

Pozwany w dniu 25 stycznia 2010 r. pokwitował odbiór dokumentów wskazanych w protokole oględzin w pozycjach od 247 do 352 oraz oryginałów weksli własnych.

Pozwany w dniu 27 stycznia 2010 r. pokwitował odbiór dokumentów wskazanych w protokole oględzin w pozycjach od 191 do 246, od 353 do 461 oraz szeregu weksli własnych.

Pozwany w dniu 3 lutego 2010r. pokwitował odbiór dokumentów wskazanych w protokole oględzin w pozycjach od 462 do 591 oraz weksli własnych.

Pozwany w dniu 4 lutego 2010 r. pokwitował odbiór dokumentów wskazanych w protokole oględzin w pozycjach od 592 do 841 oraz weksli własnych.

Stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił zgodnie z inicjatywą dowodową stron, na podstawie zgromadzonych dokumentów i ich kserokopii, których prawdziwości i mocy dowodowej nie kwestionowała żadna ze stron postępowania.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo w niniejszej sprawie jest zasadne

na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., a na gruncie tego przepisu zdarzeniem, które uniemożliwia prowadzenie egzekucji jest niewątpliwie przedawnienie roszczenia.

Sąd Rejonowy stwierdził, że z ustalonego stanu faktycznego wynika, że ostatnią czynnością odpowiadającą wymaganiom art. 123 § 1 pkt 1 k.c. i prowadzącą do przerwania biegu przedawnienia, był wniosek o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Złożenie tego wniosku nie tylko powodowało przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie, aż do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem w myśl art. 124 § 2 k.c.

Sąd Rejonowy podniósł, że od czasu zakończenia postępowania klauzulowego (odpowiednio 07 marca 1997 r. i 30 września 1999 r.) pozwany nie wykazał, by w okresie biegu przedawnienia podjął czynności, które mogłyby doprowadzić do przerwania biegu dziesięcio – letniego okresu przedawnienia.

W ocenie Sądu Rejonowego nieuzasadnionym było także powoływanie się przez pozwanego na zawieszenie biegu przedawnienia wskutek działania siły wyższej na zasadzie art. 121 pkt 4 k.p.c., gdyż forsowana przez pozwanego tak szeroka wykładnia tego przepisu, by obejmowała ona również zabezpieczenie dokumentów w toku postępowania karnego, nie może mieć racji bytu, z tego względu, iż wszczęcie postępowania karnego nie jest przeszkodą o charakterze powszechnym, a nadto nie jest zdarzeniem całkowicie niezależnym od osoby, której postępowanie to dotyczy.

Według Sądu Rejonowego pozwany nie wykazał także, by w trakcie okresu zatrzymania tytułu wykonawczego podejmował jakiegokolwiek działania, mające na celu skierowanie egzekucji przeciwko dłużnikom, a które to działania zakończyły się fiaskiem.

W szczególności pozwany nie wywodził, by w toku biegu przedawnienia, wobec utraty posiadania tytułu wykonawczego wskutek jego zatrzymania, występował o wydanie dalszego tytułu wykonawczego w stosunku do dłużników w trybie art. 794 k.p.c., Ponadto pozwany nie twierdził, by bezskutecznie domagał się zwrotu zabezpieczonego tytułu wykonawczego jako dokumentu zbędnego dla postępowania karnego w trybie art. 230 § 2 k.p.k..

W ocenie Sądu Rejonowego, skoro pozwany nie wykazał ani bezprawności zatrzymania, ani braku dostępnych środków prawnych pozwalających mu przełamać fakt zatrzymania tytułu wykonawczego, ani wreszcie braku możliwości uzyskania dalszego tytułu wykonawczego w miejsce utraconego, nie może skutecznie powoływać się na działanie wobec niego siły wyższej i z tego względu roszczenie powodów należy uznać za uzasadnione.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Powyższy wyrok Sądu Rejonowego apelacją zaskarżył pozwany w całości zrzucając:

- naruszenie art. 125 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, iż doszło do skutecznego przedawnienia roszczenia pozwanego gdy tymczasem brak było ku temu podstaw albowiem doszło, na zasadzie art. 121 pkt 4 k.c., do zawieszenia biegu przedawnienia,

- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że pozwany nie wykazał, że doszło do zawieszenia biegu przedawnienia gdy tymczasem miało to miejsce.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik powodów wniósł o oddalenie apelacji oraz

o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego zgodnie z załączoną fakturą..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego G. W. jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu przekroczenia przez Sąd Rejonowy granic zasady swobodnej oceny dowodów, Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, w rezultacie więc uznał i ocenił, że zarzuty te za bezzasadne.

Dla skuteczności zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. nie wystarczy twierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego nie odpowiada rzeczywistości. Postawienie zarzutu obraży zasady swobodnej oceny dowodów. nie może bowiem polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów stanu faktycznego. Skarżąc może tylko wskazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurystycznymi, że Sąd rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (wyrok SN z 18.06.2004r., II CK 369/03, opubl. w LEX nr 174131). Zaś uwzględnienie przez Sąd w ocenie materiału dowodowego powszechnych i obiektywnych zasad doświadczenia życiowego nie usprawiedliwia zarzutu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów na tej tylko podstawie, że indywidualne i subiektywne doświadczenia strony są od tych zasad odmienne (wyrok SN z 5.08.1 Wór.. II I KN 76 99. opubl. w OSNP 2000/19/732).

Nie sposób również zgodzić się ze skarżącym, że Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie naruszył przepis art. 125 § 1 k.c., przyjmując iż doszło do skutecznego przedawnienia roszczenia pozwanego, z uwagi na zawieszenie biegu przedawnienia (art. 121 pkt 4 k.c.), gdyż przeczą temu ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji.

Należy zwrócić uwagę, jak to słusznie podniósł Sąd Rejonowy, że od czasu zakończenia postępowania klauzulowego (07 marca 1997 r. i 30 września 1999 r.) pozwany nie wykazał, by w okresie biegu przedawnienia podjął czynności, które mogłyby doprowadzić do przerwania biegu przedawnienia, który w tym wypadku wynosi 10 lat.

W szczególności, w toku biegu przedawnienia, pozwany nie wystąpił o wydanie dalszego tytułu wykonawczego w stosunku do dłużników w trybie art. 794 k.p.c., z powodu utraty tego tytułu w drodze zabezpieczenia przez ograny ścigania, jak również nie twierdził, by bezskutecznie domagał się zwrotu zabezpieczonego tytułu wykonawczego jako dokumentu zbędnego dla postępowania karnego w trybie art. 230 § 2 k.p.c., które to okoliczności powodują, że pozwany zaniedbał swoje interesy ze swojej winy, doprowadzając do przedawnienia roszczenia objętego niniejszym powództwem.

Za bezzasadne należy także uznać powoływanie się przez pozwanego w trakcie procesu, zarówno w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji jak i apelacji, na zawieszenie biegu przedawnienia wskutek działania siły wyższej odnośnie zabezpieczenia dokumentów w toku postępowania karnego, na zasadzie art. 121 pkt 4 k.p.c.

Odnosnie powyżej sformułowanego zarzutu, należy w całości podzielić stanowisko Sądu Rejonowego i przyjąć za własne. W ocenie Sadu Okręgowego argumentacja zaprezentowana przez Sąd pierwszej instancji w całości i zupełności wyczerpuje tą kwestię, co skutkuje zbędnym powtarzania jej na etapie postępowania odwoławczego.

Z tych wszystkich względów apelacja pozwanego jako bezzasadna na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu.

O kosztach procesu za instancję odwoławczą Sąd Okręgowy orzekł na podstawie

art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i § 6 pkt 5, § 13 ust. 1 pkt 1 i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r. 461) obciążając nimi stronę przegrywającą.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego na rzecz powodów w oparciu o załączoną fakturę, gdyż w jego ocenie koszty te są stanowczo zawyżone, ze względu na nakład pracy pełnomocnika powodów w postępowaniu apelacyjnym, który sprowadził się jedynie do stawiennictwa na rozprawie oraz złożenia wniosku o oddalenie apelacji.